

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 49 0 P 063490 24 Gž

Novi Travnik, 10.09.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Pezer-Alić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A.M. iz F., ..., zastupan po punomoćniku Zahidu Hadžić, advokatu iz Visokog, Ul. Matrakčijina br. 6., protiv tuženih: 1. Kantonalna direkcija za puteve SBK, Ul. 16. avgusta bb., Busovača, zastupana po punomoćniku E.H. i 2. Općina Fojnica, Ul. Bosanska br. 94., Fojnica, zastupana po općinskom načelniku, radi naknade štete v.s. 25.000,00 KM, odlučujući po žalbama tužitelja i prvotuzene Kantonalna direkcija za puteve SBK izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 P 063490 22 P od 22.03.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 10.09.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalbe tužitelja i prvotuzene Kantonalna direkcija za puteve SBK se odbijaju kao neosnovane i potvrđuje presuda Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 P 063490 22 P od 22.03.2024. godine.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.538,55 KM se odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda (stav I. izreke) obvezana je prvotuzena Kantonalna direkcija za puteve SBK da tužitelju na ime naknade štete isplatiti ukupan iznos od 8.387,50 KM sa zakonskim zateznim kamata počev od 18.10.2022. godine kao dana podnošenja tužbe pa do isplate, kao i naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu od 1.093,43 KM, sve u roku od 30 dana. Stavom II. izreke presude odbijen je tužitelj sa preostalim dijelom tužbenog zahtjeva u iznosu od 19.403,38 KM, kao neosnovanim. Stavom III. izreke presude odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na tuženu Općinu Fojnica kao neosnovan.

Protiv navedene presude žalbu su pravovremeno izjavili tužitelj i prvotuzena Kantonalna direkcija za puteve SBK. Tužitelj prvostupanjsku presudu pobija zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se presuda u pobijanom dijelu (stav II. i III. izreke) preinači na način da se tužbeni zahtjev tužitelja usvoji u cijelosti tj. i za iznos od 19.403,38 KM za koji je tužitelj odbijen i da se usvoji tužbeni zahtjev i u odnosu na tuženu Općinu Fojnica, te tuženi solidarno obvežu na naknadu ukupne štete, uz naknadu troškova postupka i žalbenog postupka ili da se presuda ukine u pobijanom dijelu i predmet vrati na ponovni postupak i odluku. U žalbi ističe da su zaključci i utvrđenja suda na kojim se zasniva presuda u pobijanom dijelu posljedica povrede odredbe člana

209. ZPP-a u vezi sa članovima 7., 8., 123., 154., 155., 191. stav 4. ZPP-a, pogrešno urvđenih činjenica o različitim uzrocima pojedinačnih oštećenja na objektu tužitelja koja je sud zasnovao na nalazu i mišljenju vještaka građevinske struke, unatoč osnovanim primjedbama tužitelja o adekvatnom uzročniku svih oštećenja povezanih sa propustima tuženih, zatim pogrešne primjene materijalnog prava u dijelu nepostojanja odgovornosti drugotužene za nastalu štetu tužitelju - tj. osnovanosti prigovora pasivne legitimacije na strani drugotužene. Prednje navedene tužitelj obrazlaže ističući da je presuda u odbijajućem dijelu zasnovana na nalazu i mišljenju vještaka građevinske struke bez ocjene navedenog dokaza u vezi sa drugim dokazima, koji nalaz je u suprotnosti sa nalazom i mišljenjem vještaka geološke struke i izjavom tužitelja o vremenu nastanka oštećenja, čime je izostao pravilan zaključak adekvatnog uzroka nastale štete. Sud nije cijenio da su oštećenja nastala 3-4 godine unazad, da nisu postojala prije, da se radi o oštećenjima čiji uzrok je pojava vode koja se slijeva sa kolovoza, ulazi u temelje objekta, uslijed čega dolazi do oštećenja koja su prikazana i u nalazu i mišljenju vještaka građevinske i geološke struke, sa uzrokom utvrđenim u nalazu i mišljenju vještaka geologa i koja je materijalizirana prijavom štete u vrijeme nastanka inspekcijskim organima drugotužene - što sud nije cijenio. Sud je na strani 10. presude naveo razloge odbijanja dijela tužbenog zahtjeva stavljajući prevelik teret dokazivanja na tužitelja, u isto vrijeme onemogućavajući tužitelja u dokazivanju istih činjenica, obrazlažući da tužitelj nije dokazao da su ostala evidentirana oštećenja na stambenom i pomoćnom objektu nastala uslijed djelovanja oborinskih voda sa kolovoza regionalne ceste, niti da je došlo do podlokavanja temeljne osnove objekta. Ovakav zaključak je sud izveo prihvatanjem nalaza i mišljenja vještaka građevinske struke u dijelu da svako oštećenje prikazano u nalazu ima drugačiji uzrok, a da je slijevanje oborinskih voda uzrok oštećenja koja je prikazao u osnovnom nalazu i mišljenju za čije otklanjanja je potreban iznos od 1.300,00 KM. Međutim, ne može se prihvatiti stav vještaka građevinske struke da se radi i o drugim uzrocima oštećenja koja je prikazao u dopunskom nalazu, kada oštećenja prije nisu ni nastajala, nisu praćena od strane prvotužene, jer je uzrok utvrđen i za prvotuženu je to obveza praćenja, a vještak geološke struke je kao uzrok oštećenja utvrdio vodu koja prodire ispod objekta, isključujući sve druge moguće uzroke. Nalaz vještaka građevinske struke u dijelu više uzroka, odnosno parcijalne štete sa različitim pojedinačnim uzrocima - koje sud obrazlaže na strani 9 presude je neprihvatljivi suprotan pravilima struke. Ovo stoga jer je vještak građevinske struke štetu utvrđivao parcijalno sa različitim uzrocima, a da pri tome nije utvrđivao da li ijedan od uzroka u osnovnom nalazu zaista i postoji: nije utvrđivao način izgradnje objekta, da li je izgrađen u to vrijeme, u skladu sa svim standarima, dotrajalost objekta, da li je i ona uzrok oštećenja, da li su postojale navodne nadogradnje (kojih nije bilo), što ukazuje da se radi o paušalnim utvrđenjima koja nemaju nikakav osnov, jer se mora uvažavati objekat koji je izgrađen i njegova struktura. Otuda vještak građevinske struke ne može tvrditi da je nesolidna gradnja uzrok oštećenja, kada je građen 1983. godine po standardima u to vrijeme, ne mogu odstupanja biti uzrok kada su neznatna (prema nalazu vještaka geologa), ne mogu uzrok biti ekscesni događaji kada ih nema - nisu dokazani, nije bilo udara vjetra na krovnu konstrukciju - nije utvrđivano, dakle niti jedan od uzroka za parcijalnu štetu ne može biti adekvatan uzrok jer nema podataka o tome. Šteta se samo može posmatrati kao cjelina sa adekvatnim i stvarnim uzročnikom - vodama koje se slijevaju sa kolovoza regionalne ceste. Dakle, vještak je u nalazu prikazao moguće ostale uzroke oštećenja o kojima ne postoji nikakva evidencija niti su isti utvrđivani kao uzrok oštećenja ni prije, a ni u postupku, niti su to u postupku tuženi dokazivali. Da je prijedlog tužitelja za određivanje novog vještaka građevinske struke bio osnovan potvrđuje nalaz i mišljenje vještaka

geološke struke koji je bez ikakve sumnje utvrdio da nije bilo podzemnih voda, da sa oštećenja najvjerojatnije i nastala kao posljedica nekontrolisanog slijevanja dijela oborinskih voda sa regionalnog puta pri obilnijim padavinama u zonu temeljenja predmetnog objekta uz degradaciju odnosno slabljenje geomehaničkih paramenatara stijena podtemeljnog tla, a što je potvrdio na ročištu 10.10.2023. godine navodeći da se dio oborinskih voda koji se nekontrolisano slijeva iz zone regionalnog puta infiltrira u stijene podtemeljnog tla (to je tlo ispod temelja objekta) čime slabi geomehaničke parametre tog tla što dovodi do neravnomjernog slijeganja tih stijena, a time i mogućnost eventualne pojave oštećenja na samom objektu. Dakle, vještak geološke struke je jasno utvrdio da je glavni uzrok oštećenje voda koja ulazi u tlo ispod temelja objekta, te je isključio sva druga oštećenja (zaključna razmatranja strana 14, nalaza i mišljenja) što kada se ima u vidu vremenska povezanost nastalih oštećenja i oborinskih voda potvrđuje prednje izneseni stav o navedenom kao glavnom uzročniku nastale štete. Zaključci ovog vještaka nisu dovedeni u pitanje ni od strane tuženih - koji nisu imali primjedbe. Da je zaista tako tužitelj je dokazao uviđajem na licu mjesta i video snimcima gdje je prikazano kako i u kojim količinama voda protiče. Ovakav zaključak suda je posljedica opravdanja vještaka građevinske struke koji je na glavnoj raspravi 06.12.2023. godine naveo da se vještak geološke struke zbog prevelikog iskustva upustio u malo širu analizu problema i gdje se dotakao domena koji nije u njegovom domenu vjestačnja. Vještak građevinske struke ne može osporavati nalaz vještaka geološke struke, ne može davati ocjenu nalaza ni da li je zadatak u domenu vještačenja po vještaku te struke, a posebno ne da li se radi o stručnom mišljenju ili iskustvenom, a sve kako bi opravdao svoje zaključke koji su suprotni zaključcima tog vještaka. Kod činjenice da tuženi nisu osporavali ovakav zaključak vještaka geološke struke, sud nije imao niti jedan razlog za neprihvatanje istog. Sud je pogrešno primijenio materijalno pravo - odredbe članova 154., 155., 192., 206. i 207. Zakona o ooligacionim odnosima kada je prihvatio osnovanim prigovor pasivne legitimacije na strani drugotužene Općine Fojnica. Sud zanemaruje da se u konkretnom slučaju radi i o propustu drugotužene jer nije poduzela sve mjere nadzora, inspekcije i nalaganja prvotuženom da preduzme radnje za otkanjanje uzroka štete i nakon zahtjeva tužitelja. Radi se o propustu tuženih i zbog toga što u vrijeme rekonstrukcije regionalnog puta 2006. godine nisu poduzele sve mjere i aktivnosti kako bi zaštitili objekat koji je izgrađen 1983. godine, uplanjen i u vrijeme rekonstrukcije puta bio priključen na regionalni put. Obveza drugotužene kao općine je bila da zaštiti objekat koji je na njenom području, a to nije učinila. Činjenica što je drugotužena po zahtjevu tužitelja, dana 04.12.2020. godine obavijestila prvotuženu i urgirala poduzimanje odgovarajućih mjera ne nože biti odlučujuće za isključenje odgovornosti i odbijanje tužbenog zahtjeva u odnosu na drugotuženu, jer navedene radnje ne ekskulpiraju odgovornost drugotužene kod činjenice da nikakve mjere nisu poduzete kako bi se spriječilo dalje nastajanje štete. Pogrešna je odluka suda i o troškovima postupka, jer da je sud cijenio sve prednje, tužitelj bi u potpunosti uspio sa tužbenim zahtjevom i odluka o troškovima bi bila u korist tužitelja. Sud nije mogao cijiniti procentulani uspjeh u postupku prema vrijednosti preciziranog tužbenog zahtjeva obzirom da su tuženi u postupku osporavali i osnov i visinu. U žalbi je istaknut zahtjev za naknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 1.315,00 KM sa PDV-om od 223,55 KM.

Žalbom prvotužene Kantonalne direkcije za puteve SBK presuda prvostupanjskog suda se pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan, uz

obvezu tužitelja na plaćanje parničnih troškova prvotuženom iznosu od 650,00KM. U žalbi ističe da je provođenjem vještačenja po vještaku građevinske struke prvotužena dokazala da na predmetnoj dionici postoji izgrađen sistem odvodnje koji putem rigola i propusta odvodi vodu u rijeku Dragaču, te onemogućava da veće količine oborinske vode dođu na predmetnu parcelu. Nemoguće je očekivati da sistem odvodnje bilo kojeg javnog puta pa tako i regionalnog puta R-438 prikupi apsolutno svu vodu koja padne na kolovoz. Također, oborinske vode koje padnu na postojeći privatni prilaz i predmetnu parcelu (a koji su u nagibu prema objektu) u vlasništvu tužitelja, čiju odvodnju tužitelj odnosno njegov prednik nije riješio. Vještak građevinske struke Kemal Latić i vještak geološke struke Mehmed Saletović su u svojim nalazima potvrdili postojanje cestovnih propusta za odvodnju oborinskih voda sa regionalnog puta R-438 u rijeku Dragaču. Dakle, netačan je stav suda da prvotužena nije uradila poseban projekat regulacije oborinskih voda sa predmetne dionice regionalnog puta jer je pitanje odvodnje riješeno u glavnom projektu rekonstrukcije. Nalazom i mišljenjem vještaka građevinske struke prvotužena je dokazala da su sva oštećenja na objektu rezultat nesolidne (nekvalitetne) gradnje, starosti objekta, naknadne dogradnje, eksploatacije i sl. Također je dokazala da predmetni prilaz na parcelu tužitelja nije izgrađen u skladu sa zakonskim propisima i tehničkim normativima, što je sud zanemario prilikom donošenja pobijane presude. Provođenjem dokaza građevinski dnevnik "Grakop" d.o.o. Kiseljak na dan 17.11.2022. godine i saslušanjem svjedoka S.A., prvotužena je dokazala da je tužitelj spriječio zaposlenike izvođača radova održavanja regionalnog puta R-438 Gromiljak-Fojnica-Prokos koji su trebali očistiti bankinu i propuste na predmetnoj dionici (prije i poslije predmetne parcele). Tužitelj je nezakonitim postavljanjem ograde i "prepreke" neposredno uz bankinu regionalnog puta R-438 onemogućio razlijevanje vode na bankinu koja je javna površina i građevinski dio puta (član 7. Zakona o cestama F BiH), čime je tu vodu prikupio i usmjerio na svoj prilaz. Sud zanemaruje činjenicu da tužitelj svojim nezakonitim ponašanjem doprinosi da se veće količine oborinskih voda slijevaju na njegovu parcelu i da je tim postupkom sam sebi napravio štetu. Provođenjem dokaza rješenje o odobrenju za građenje 05/1-361-69/83 od 19.04.1983. godine prvotužena je dokazala da je predniku tužitelja dato odobrenje za izgradnju prizemnog objekta (P+0). Dakle, tužitelj ili njegov prednik je izvršio dogradnju objekta u smislu da je podigao još jedan sprat ili potkrovlje, suprotno dispozitivu pomenutog rješenja (pasus 6.). Takođe, u pomenutom rješenju o odobrenju za građenje nije navedeno da je u postupku njegovog donošenja pribavljeno odobrenje za izgradnju prilaza na regionalni put od tada nadležnog organa SIZ-a za regionalne puteve Zenica. Sve ovo je u svom nalazu potvrdio i vještak građevinske struke Kemal Latić. Tužitelj nije dokazao da je prilaz izgrađen u skladu sa odobrenjem nadležnog organa i da se radi o nelegalno izgrađenom prilazu. Budući da je sanacija predmetne dionice izvršena 2006. godine nelogično je da se problem odvodnje prilaza pojavi nakon 15 godina od izvršene rekonstrukcije i da tužitelj nije ranije reagirao. Prvotužena je dokazala da je tužitelj kao vlasnik nekretnina bio dužan riješiti pitanje odvodnje prilaza, pa je pogrešan stav suda da je obveza upravitelja puta rješavanje odvodnje pojedinačnih privatnih prilaza ili priključaka na javni put iz razloga što se radi o oborinskim vodama sa regionalnog puta, a ne sa prilaza. Sud pogrešno primjenjuje odredbe člana 19., 41. i 42. Zakona o cestama F BiH ("Službene novine F BiH" broj 12/10, 36/10 i 66/13) jer ni jedna odredba ne predviđa obvezu upravitelja puta da rješava odvodnju pojedinačnih prilaza ili priključaka. Članom 61. stav 4. Zakona o cestama FBiH propisano je da ako već izgrađeni priključak na javnu cestu ne zadovoljava uvjete sigurnog priključivanja, upravitelj ceste je ovlašten zahtijevati

njegovo prilagođavanje promijenjenim okolnostima. Troškove njegovog preuređenja plaća investitor priključka ili njegov pravni nasljednik. Nadalje, ukazuje na član 27. Pravilnika za utvrđivanje uslova za projektovanje i izgradnju priključaka i prilaza na javne puteve kojim je propisano da sva fizička i pravna lica koja faktički koriste putno zemljište u svrhu spoja na javni put, a ne posjeduju odobrenje za gradnju spoja na javni put izdato od nadležnog organa za puteve u skladu sa Zakonom o putevima Federacije BiH i ovim Pravilnikom, su nelegalni korisnici putnog zemljišta. Dakle, sud obvezuje prvotuženu da tužitelju isplati iznos od 7.087,50 KM na ime izvođenja nužnih radova kako bi se spriječilo slijevanje oborinskih voda na parcelu. Postavlja se pitanje na osnovu kojeg projekta će se ti radovi izvesti. Posebno imajući u vidu činjenicu da se radi o izvođenju radova na nelegalno izgrađenom prilazu u vlasništvu tužitelja, uz napomenu da se radovi na izgradnju prilaza na javni put mogu izvesti samo na osnovu glavnog projekta za koji je prethodno pribavljeno odnosno dato odobrenje nadležnog organa, a to je u ovom slučaju prvotužena Kantonalna direkcija za puteve SBK. Sud je zauzeo pogrešan stav kada je utvrdio da na strani prvotužene nije postojala "ozbiljna namjera da rješi pitanje odvodnje oborinskih voda prema parceli tužitelja i spriječi dalji nastanak oštećenja". Naime, svjedočenjem tri svjedoka L.P., A.C. i I.T. prvotužena je dokazala da je bila spremna poduzeti određene radnje na rješavanju odvodnje i da je tužitelj te prijedloge odbio.

U odgovorima na žalbe tužitelj i prvotužena Kantonalna direkcija za puteve SBK su osporili navode suprotne strane i predložili sukladno navodima u svojim žalbama, uz prijedlog tužitelja da mu se dosude troškovi sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.538,55 KM.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u onom dijelu u kome se žalbama pobija, u granicama razloga iz žalbi, kao i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Sl. novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Suprotno žalbenim navodima obje stranke, prvostupanjski sud je u nalazima i mišljenjima vještaka geološke struke i vještaka građevinske struke imao dovoljno uporišta za svoju odluku o uzrocima nastanka pojedinih oštećenja i pukotina na stambenom objektu tužitelja i pukotina na dograđenom stepeništu i betonskom trotoaru na južnoj strani objekta. Naime, prije svega nalaz vještaka geološke struke ne proturiječi nalazu i mišljenju vještaka građevinske struke, jer se ovaj vještak jasno i određeno izjasnio da se postojeća oštećenja i pukotine na stambenom objektu tužitelja, kao ni oštećenja i pukotine na dograđenom stepeništu i betonskom trotoaru na južnoj strani objekta, ne mogu povezivati sa eventualnom zavodnjenošću predmetne parcele zbog blizine rijeke Dragače, niti sa podzemnom vodom koje na predmetnom lokalitetu nije ni bilo, te da su najuočljivija oštećenja i pukotine na dograđenom stepeništu i betonskom trotoaru uz stambeni objekat, koja su najvjerojatnije nastala kao posljedica nekontroliranog slijevanja dijela oborinskih voda sa regionalne ceste pri obilnijim padavinama. Međutim, o postojanju vlage, oštećenjima i pukotinama na stambenom objektu tužitelja, kao i tomu čija je obveza sprječavanja nekontroliranog slijevanja oborinskih voda sa asfaltiranog priključka (prilaza) na parcelu tužitelja, vještak geološke struke se nije izjašnjavao i prepustio je da se o tomu očituje vještak građevinske struke.

Prema činjeničnim utvrđenjima pobijane presude koja su zasnovana na nalazu i mišljenju vještaka građevinske struke proizilazi da su oštećenja uz temelje stambenog objekta na njegovoj istočnoj strani i oštećenja na završnom sloju maltera na zapadnoj fasadi stambenog objekta nastala djelovanjem oborinskih voda koje se slijevaju sa regionalne ceste (o čemu svjedoče i video snimci plavljenja priloženi od strane tužitelja na CD-u), za čiju sanaciju su potrebna sredstva u visini od 1.300,00 KM, koja šteta je pobijanom presudom i dosuđena tužitelju.

Međutim, pored navedenih oštećenja evidentirana su i utvrđena slijedeća oštećenja: pukotine na betonskom trotoaru na ulazu u objekat, oštećenja na južnoj fasadi – stepeništu, vlaga i pukotine unutar prostorija prizemlja, pukotine unutar potkrovlja, te je analizom navedenih oštećenja vještak građevinske struke zaključio da su oštećenja nastala na više pozicija objekta i na različitim konstruktivnim elementima, što ukazuje na moguće postojanje više uzroka za njihov nastanak, kao što su: utjecaj površinskih oborinskih voda, nesolidna gradnja i starost objekta, naknadne intervencije na objektu, dogradnja, eksploatacija, ekscesne situacije, kao i kombinacija navedenih utjecaja. Sve ove pukotine i oštećenja na stambenom objektu su lokalnog karaktera i ne predstavljaju opasnost od urušavanja konstrukcije, te nema naznaka da je došlo do podlokavanja temeljne osnove stambenog objekta. Za sanaciju naprijed navedenih oštećenja prema dopunskom nalazu vještaka građevinske struke potrebna su sredstva od 19.403,38 KM, u kome dijelu je pobijanom presudom odbijen tužbeni zahtjev tužitelja iz razloga što tužitelj nije dokazao da su ova oštećenja nastala uslijed djelovanja oborinskih voda sa kolovoza regionalne ceste, niti da je došlo do podlokavanja temeljne osnove objekta uslijed čega da je narušena stabilnost objekta. Po nalažnju ovog suda, navedena odluka je pravilna i nije dovedena u pitanje žalbenim navodima tužitelja. Naime, za pravilnost ovakve odluke prvostupanjski sud je imao u uporište u nalazu i mišljenju vještaka građevinske struke koji je jasno i određeno pojasnio da su pukotine na betonskom trotoaru na ulazu u stambeni objekat koji je izgrađen od nearmiranog betona nastale uglavnom uslijed nedostatka armature u betonu, da su vertikalne i horizontalne pukotine na južnoj fasadi-stepeništu, kao i oštećenja fasadnog završnog maltera na podgledu balkona mogla nastati uslijed dogradnje konstruktivnih elemenata – stepeništa, a oštećenja na balkonu nastala su uslijed zakišnjavanja zbog nedostatka okapnice. Vezano za oštećenja unutar prizemlja stambenog objekta - uočenu vlagu i pukotine na zidovima unutar prostorija prizemlja, vještak je zaključio da nije adekvatno izvedena hidroizolacija zbog čega je došlo do kapilarnog penjanja vlage, dok su pukotine širine do 1 mm u dnevnom boravku, u srednjem dijelu pregradnog zida prema spavaćoj sobi i u kuhinji na plafonu nastale u eksploataciji objekta, najčešće uslijed slijeganja tla i rada drvene konstrukcije stropa, da se različiti otkucaji na keramičkim pločicama u kupatilu mogu javiti uslijed neravnomjernog nanošenja ljepila, dok na pregradnom zidu kupatila u odnosu na pukotinu debljine do 1 mm nije bilo moguće precizno utvrditi uzrok tog oštećenja jer su prekrivena keramičkim pločicama, a pukotine na pregradnim zidovima i plafonu potkrovlja stambenog objekta uglavnom nastaju uslijed povećanog opterećenja na krovnu konstrukciju kao što je vjetar. U odnosu na pomoćni objekat – šupu koji je izrađen od drvene građe i u trošnom je stanju, vještak je utvrdio da je do deformacije odnosno naginjanja objekta došlo uslijed dotrajalosti građevinskog materijala od kojeg je izgrađen. Prema tomu, kod ovakvih činjeničnih utvrđenja, prvostupanjski sud pravilno zaključuje da tužitelj, na kome je bio teret dokaza, provedenim dokazima nije dokazao da su naprijed navedena sporna oštećenja nastala isključivo slijevanjem oborinskih voda sa regionalnog puta prema objektima tužitelja.

Kako bi se spriječilo daljnje slijevanje oborinskih voda sa regionalnog puta prema parceli i objektima tužitelja i nastanak štete, tužitelju je prema opredijeljenom zahtjevu koji je zasnovan na nalazu i mišljenju vještaka građevinske struke, na ime izvođenja radova – izgradnje betonskog kanala, linijske livenoželjezne rešetke i odvodnje oborinske vode u rijeku Dragaču pobijanom presudom dosuđen iznos od 7.087,50 KM, za koju odluku je prvostupanjski sud dao obrazložene razloge koji nisu dovedeni u pitanje prigovorima žalbe prvotužene Kantonalne direkcije za puteve SBK.

Naime, prvostupanjski sud je provedenim uviđajem na licu mjesta i vještačenjem po vještaku građevinske struke pravilno utvrdio da odvodnja oborinske vode sa kompletne površine kolovoza regionalne ceste duž parcele tužitelja nije u potpunosti regulirana, da postojeći rigol i slivnici cjevastih propusta koji se nalaze na drugoj strani regionalne ceste ne mogu prihvatiti svu količinu oborinskih voda koje se pri obilnijim padavinama nekontrolirano slijevaju na parcelu i objektima tužitelja, koji propusti su uzrok slijevanja oborinske voda sa kolovoza ceste na asfaltirani prilaz i dalje prema stambenom objektu tužitelja, a zatim uz temelje stambenog objekta nastavljaajući put do rijeke Dragače pri tomu skidajući zemlju uz temelje stambenog objekta. Nadalje je utvrđeno je prvotužena Kantonalna direkcija za puteve SBK u 2006. godini vršila sanaciju kolovoza predmetne dionice regionalne ceste R-438 Fojnica-Prokos uz koji se neposredno nalazi parcela tužitelja, da je u vrijeme rekonstrukcije puta sa parcele tužitelja postojao neasfaltirani prilaz kao priključak na regionalni put kojeg je tužena bez dogovora sa tužiteljem (jer se nalazio u bolnici) asfaltirala i izgradila potporne zidove sa obje strane prilaza, da se predmetna parcela sa izgrađenim stambenim i pomoćnim objektima proteže sa desne strane ceste gledajući iz pravca Fojnice, da je parcela u padu u odnosu na regionalni put, da parcela tužitelja sa donje strane graniči sa rijekom Dragačom koja teče paralelno uz regionalnu cestu, da sa desne strane ceste na prilaznom putu tj. ulazu u dvorište tužitelja ne postoje betonski kanali, šahtovi, rešetke i sl. koji služe za odvodnju oborinskih voda, da se tri šahta za odvodnju oborinskih voda nalaze sa lijeve strane regionalne ceste.

Kod ovakvih činjeničnih utvrđenja, prvostupanjski sud je pozivajući se na odredbe člana 13. stav 3., člana 19., 41. i 42. Zakona o cestama Federacije BiH pravilno zaključio da je za pričinjenu štetu tužitelju odgovorna prvotužena Kantonalna direkcija za puteve SBK koja je prilikom rekonstrukcije regionalnog puta R-438 odnosno prilikom izvođenja radova 2006. godine propustila predvidjeti regulaciju ukupne oborinske vode sa kompletne površine predmetne dionice regionalne ceste koja je usmjerena prema parceli tužitelja, što ni do danas nije regulirano, te i da dalje postoji opasnost za nastanak štete, slijedom čega se iskazuju neosnovanim svi suprotni prigovori žalbe prvotužene Kantonalna direkcija za puteve SBK. Za drugačiju odluku suda nisu od značaja navodi žalbe vezano za neuspjeli pokušaj prvotužene da sa tužiteljem postigne dogovor oko uklanjanja uzroka štete.

Neosnovani su i navodi žalbe prvotužene Kantonalne direkcije za puteve SBK kojim se dovodi u pitanje pravilnost odluke kojom je odbijen tužbeni zahtjev u odnosu na drugotuženu Općinu Kiseljak zbog usvojenog prigovora nedostatka pasivne legitimacije, za koju odluku je prvostupanjski sud dao jasne i obrazložene razloge koji se svode na to da drugotužena Općina Kiseljak nije upravitelj regionalne ceste pa ne može biti ni odgovorna za propuste prvotužene Kantonalne direkcije za puteve SBK. jer je drugotužena Općina Kiseljak prema odredbi člana 13. stav 4. Zakona o cestama

Federacije BiH nadležna za upravljanje, građenje, rekonstrukciju, održavanje i zaštitu lokanih cesta i gradskih ulica.

Pravilna je i odluka o troškovima postupka, jer je tužitelj obzirom na vrijednost spora označenu u tužbi (25.000,00 KM) djelomično uspio u parnici (prvostupanjskom presudom dosuđen mu iznos od 8.387,50 KM), pa tužitelju pripadaju troškovi postupka koji su obračunati primjenom pravila procesnog prebivanja srazmjernih troškova parničnih stranaka koji su utvrđeni prema njihovom uspjehu u parnici, pa su i u tom pravcu neosnovani žalbeni navodi tužitelja.

Slijedom svega izloženog, a kako ostali navodi žalbi nisu bili od značaja za drugačiju odluku, ovaj sud je odbio žalbe tužitelja i prvotuzene Kantonalne direkcije za puteve SBK kao neosnovane i potvrdio presudu prvostupanjskog suda.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.538,55 KM je odbijen kao neosnovan, jer ova radnja po ocjeni ovog suda, nije bila potrebna za vođenje postupka.

Predsjednik vijeća
Senad Begović

Kako je tužitelj dokazao da je prvotuženik odgovoran za štetu koju trpi zbog slijevanja oborinskih voda sa kolovoza regionalnog puta uz njegovu parcelu odnosno da je ova šteta nastala propustima samog prvotuženika, to tužitelj osnovano od prvotuženika potražuje naknadu ove štete, pa je sud tužitelju na ime štete za sanaciju stambenog objekta dosudio iznos od 1.300,00 KM i za radove nužne kako bi se spriječilo dalje slijevanje oborinskih voda na njegovu parcelu iznos od 7.087,50 KM, odnosno ukupno iznos od 8.387,50 KM, dok je u preostalom dijelu tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan i temeljem odredbe članka 154. st.1. i čl. 185., 189. 190. Zakona o obveznim odnosima odlučio kao u izreci presude.

Odluka o zateznoj kamati temelji se na odredbi čl. 277. Zakona o obveznim odnosima.

Odluku o troškovima postupka sud je donio na osnovu čl. 386. st. 2. i čl. 387. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku i iste snosi tuženik.

Utvrđeno je da ukupni troškovi tužitelja iznose 4.926,40 KM a isti se odnose na troškove zastupanja tužitelja po punomoćniku odvjetniku i to za sastav tužbe iznos od 720,00 KM, zastupanje na pripremnom ročištu 720,00 KM i na nastavku pripremnog ročišta 360,00 KM, zastupanje na uviđaju na licu mjesta u iznosu od 540,00 KM, zastupanje na glavnoj raspravi u iznosu od 720,00 KM i na nastavku glavne rasprave 360,00 KM, ukupno 3.420,00 KM koji iznos je uvećan za 17 % pdv u iznosu od 581,40 KM a koji troškovi su obračunati prema ispostavljenom troškovniku i u skladu sa Odvjetničkom tarifom, zatim troškovi vještačenja po vještaku geodetske i građevinske struke u iznosu od 475,00 KM i troškovi koji se odnose na sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 300,00 KM i presudu u iznosu od 150,00 KM odmjereni sukladno tarifi stalnih sudskih pristojbi.

Sud nije prihvatio zahtjev punomoćnika tužitelja za naknadu troškova koji se odnose na naknadu troškova prijevoza iz razloga što po ocjeni ovog suda, ne osporavajući stranci pravo da bira punomoćnika po vlastitoj želji, ovi troškovi izabranog punomoćnika van sjedišta suda nisu nužni za vođenje parnice i ne mogu padati na teret druge strane kada u sjedištu suda ima dovoljno odvjetnika koji su mogli zastupati tužiteljicu.

Utvrđeno je da ukupni troškovi prvotuženika iznose 725,00 KM i odnose se na troškove vještačenja po vještaku građevinske i geološke struke.

U odnosu na visinu postavljenog tužbenog zahtjeva, te dosuđeni iznos naknade, uspjeh stranaka u postupku iznosi 30,18 % : 69,82 %, pa troškovi tužitelja prema navedenom uspjehu, osim troškova vještačenja koji su utvrđeni u punom iznosu, iznose 1.818,43 KM.

Troškovi prvotuženika odnose se isključivo na vještačenja pa su utvrđeni u punom iznosu.

Od troškova koji pripadaju tužitelju valjalo je odbiti troškove prvotuženika, pa je sud obvezao prvotuženika da tužitelju plati troškove postupka u iznosu od 1.093,43 KM.

Zbog svega izloženog sud je odlučio kao u izreci presude.